

ellers saa stærkt at tale om Hjælp til Selvhjælp. Her er netop et Tilfælde, hvor man ved at give noget gav Hjælp til Selvhjælp. Men nu siger den ærede Ordfører: *det* er ikke Princippet; Princippet er, at man kun skal give dem, som slet ikke selv kunne hjælpe noget til. Jeg syns, at i et Tilfælde som dette, er det ikke i sin Orden. Naar jeg nu alligevel tager Forslaget tilbage, er det altsaa i Haab om, at denne Forhandling maatte faa den Virkning, at man, naar Manden en Gang bliver afskediget, husker paa, at der her er en Mand, som skal have en Støtte af Staten, ikke blot fordi han har været Lærer ved det kongelige Døvstummeinstitut, men desuden en Støtte i Kraft af Seminarieloven, for den Tid, han har virket som Lærer ved Seminariet, saa at man ikke blot regner ud: Saa og saa meget fik han ved det kongelige Døvstummeinstitut, og saa og saa meget kan han derfor faa i Understøttelse, men sige: Saa og saa meget skal han af denne Grund have, og saa skal han desuden have saa og saa meget i Henhold til Seminarieloven. Jeg tager altsaa Forslaget tilbage, forudsat at den ærede Minister ikke vil omtale det.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Jeg skal kun give en Oplysning om Ministeriets Stilling til denne Mand. Han søgte Understøttelse i 1898, den Gang Femmers Kursus hørte op. Den Understøttelse, Ministeriet selv kunde have givet ham, vilde have været en Understøttelse af Ministeriets ordinære Understøttelseskasse, men den ansaa man det ikke for korrekt at give en Mand, som endnu var i Statens Tjeneste. Den Understøttelse, han kunde have faaet, var 200 Kr. Man forhandlede saa med Direktionen for det Statsinstitut, hvorved han virkede, og det viste sig, at man kunde forhøje hans Gage fra 600 Kr. til 800 Kr., saa at han ved denne Forhøjelse netop fik den samme Understøttelse, som Ministeriet vilde have kunnet give ham af Understøttelseskassen, hvis han ikke havde været i Statens Tjeneste. Hvis han yderligere skal have Understøttelse, kan det det ikke blive af Ministeriets Understøttelseskasse, men ved særlig Bevilling paa Finansloven. Derom skal jeg ikke udtale mig nærmere efter den ærede Ordførers Udtalelser.

Trier: Det er heller ikke en Understøttelse af Ministeriets Understøttelseskasse, jeg har anset for naturlig, men en Understøttelse paa Finansloven. Hvad

Forhøjelsen af hans Lønning angaar, er, hvis jeg ikke tager meget fejl, de 200 Kr. givne ham i 1897, da han i 40 Aar havde været Lærer. Hvis hans Andragende er kommet til Ministeriet i 1898, synes jeg, at der ingen egentlig Forbindelse kan være mellem de to Ting, og det, at man mener, at Mandens Arbejde ved Døvstummeinstitutet fortjener at lønnes med yderligere 200 Kr. om Aaret, bør i ethvert Tilfælde ikke stille ham ringere, end der i øvrigt fra hans Side med Rette kunde være Tale om.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Maa jeg dertil svare, at det selvfølgelig er umuligt for mig med fuldstændig Sikkerhed her at dokumentere, hvilket Aar det var. Jeg skal kun sige, at efter de Oplysninger, jeg har forlangt fra vedkommende Kontor, fik han denne Understøttelse i Finansaaret 1898—99, og efter at han havde indgivet Andragendet om Understøttelse. Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at hvis jeg ikke har faaet urigtige Oplysninger fra Kontoret, hvad jeg ikke kan antage, forholder det sig, som jeg sagde, at han har faaet denne Forhøjelse af sin Lønning, ikke blot i Anledning af Ophævelsen af Femmers Kursus, men ogsaa paa Grund af sit Andragende.

Formanden: Den ærede Forslagsstiller tager altsaa Forslaget tilbage.

Trier: Ja.

Formanden: Ændringsforslaget under Nr. 5 uden for Betænkningen er altsaa taget tilbage. Er der nogen, som optager det? . . . (Ophold) . . . Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Scavenius: Jeg skal tillade mig med et Par Ord at omtale et Forslag, der er stillet af min ærede Sidemand, det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Høegh-Guldberg), som ved Sygdom er forhindret fra at være til Stede i Dag. Hans Forslag gaar ud paa, at et Andragende fra Aarhus Teaterbestyrelse skal henvises til Kultusministeren. Som det vil vides, er Aarhus Teater rejst i de senere Aar; man har der faaet sig en ny, smuk Bygning, og man anvender betydelige Pengemidler derovre for at bringe god Komedie frem for Byens Indbyggere og for Omegnens Beboere. Spørgsmaalet bliver da det: Er der særlig Grund til at støtte dette Tea-